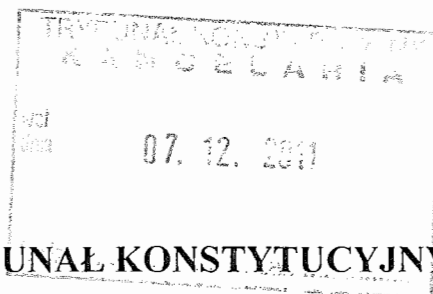

Warszawa, dnia 7 grudnia 2011 r.

PG VIII TK 20/11

K 6/11

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z wnioskiem Grupy posłów na Sejm RP o stwierdzenie, że art. 26 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 1991 r. Nr 81, poz. 351 ze zm.) jest niezgodny:

- 1) z art. 32 ust. 1 zdanie drugie w związku z art. 2 Konstytucji, w zakresie niedopuszczalnego pozbawienia gwarancji emerytalnej „strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych ujawniającym się faworyzowaniem równorzędnej zadaniowo grupy strażaków Państwowej Straży Pożarnej, bo aktualnie brak jest sprawiedliwego zabezpieczenia emerytalnego dla strażaków lotniskowych w porównaniu ze stabilnie i nadzwyczajnie określonymi uprawnieniami emerytalnymi strażaków Państwowej Straży Pożarnej, co stanowi ewidentną dysproporcję społeczną i jest pogwałceniem zasady równego traktowania obywateli przez władze publiczne (art. 32 ust. 1 zd. 2 Konstytucji RP) w korelacji do zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP)”,
- 2) art. 5 Konstytucji, „bowiem obecne dopełnienie wieku emerytalnego przez strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych określone na poziomie 65 roku życia, godzi w bezpieczeństwo państwa i obywateli, bo prowadzi wprost do obniżenia standardów ratownictwa lotniskowego, a tym samym powoduje brak zapewnienia obywatelom kraju

odpowiedniego stopnia bezpieczeństwa lub oferuje bezpieczeństwo o niedopuszczalnie zaniżonym standardzie”

– na podstawie art. 27 pkt 5 w zw. z art. 33 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) –

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie podlega umorzeniu, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym, z uwagi na niedopuszczalność orzekania.

Uzasadnienie

W powołanym wniosku Grupa posłów na Sejm RP zakwestionowała konstytucyjność art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej.

Przepis ten określa rodzaje świadczeń, przysługujących strażakom jednostek ochrony przeciwpożarowej oraz członkom ochotniczej straży pożarnej, którzy, w związku z udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach, doznali uszczerbku na zdrowiu lub ponieśli szkodę w mieniu, oraz zakres świadczeń należnych członkom rodzin strażaków jednostek ochrony przeciwpożarowej oraz członków ochotniczej straży pożarnej, którzy zmarli wskutek wymienionych okoliczności, a także zasady ustalania wysokości takich świadczeń.

Niekonstytucyjności art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej Grupa posłów upatruje w tym, że strażacy Lotniskowych Służb Ratowniczo-

Gaśniczych nie zostali objęci korzystniejszym systemem zabezpieczenia emerytalnego, przewidzianym dla strażaków Państwowej Straży Pożarnej.

Wnioskodawcy dokonali szczegółowej analizy przepisów ustawy o ochronie przeciwpożarowej oraz ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, dotyczących między innymi zakresu zadań obu grup zawodowych strażaków oraz wymagań kwalifikacyjnych dla strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych i strażaków Państwowej Straży Pożarnej. Analiza ta prowadzi do wniosku, że strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych oraz strażaków Państwowej Straży Pożarnej należy zaliczyć do podmiotów charakteryzujących się cechami relewantnymi.

Strażacy Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych, mimo że wykonują tożsame zadania z zadaniami strażaków Państwowej Straży Pożarnej, na gruncie zabezpieczenia emerytalno-rentowego zostali potraktowani przez ustawodawcę w gorszy sposób, niż strażacy Państwowej Straży Pożarnej. Druga z wymienionych grup strażaków objęta bowiem została korzystniejszym systemem emerytalnym niż powszechny system emerytalno-rentowy, jako że ma do nich zastosowanie ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zabezpieczeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.). Do strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych mają natomiast zastosowanie regulacje powszechnego systemu emerytalno-rentowego.

W konsekwencji, zdaniem Wnioskodawców, zakwestionowany przepis jest niezgodny z wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji zasadą równości – przez to, że różnicuje sytuację prawną strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych oraz strażaków Państwowej Straży Pożarnej, w zakresie prawa do

zabezpieczenia emerytalnego, poprzez nieobjęcie pierwszej z wymienionych grup strażaków korzystniejszym systemem emerytalnym.

Zróznicowanie to, w ocenie Grupy posłów, nie znajduje uzasadnienia w zasadzie sprawiedliwości społecznej. Tym samym, art. 26 ustawy o ochronie przeciwpożarowej jest niezgodny także z art. 2 Konstytucji.

Nieobjęcie strażaków Lotniskowych Służb Ratowniczo-Gaśniczych korzystniejszym systemem zaopatrzenia emerytalnego, przewidzianym dla funkcjonariuszy służb mundurowych, narusza, zdaniem Wnioskodawców, również art. 5 Konstytucji. Niezgodność kwestionowanego przepisu ze wskazanym wzorcem konstytucyjnym, w ocenie Grupy posłów, wyraża się w tym, że konieczność świadczenia przez tę grupę strażaków pracy do osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego stanowi poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego.

Zgodnie z art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, z wnioskiem o stwierdzenie zgodności ustawy z Konstytucją może wystąpić między innymi grupa 50 posłów.

Wnioskodawcami w niniejszej sprawie była grupa 94 posłów Sejmu VI Kadencji.

W chwili wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego Wnioskodawcy posiadali legitymację do takiego wystąpienia.

W dniu 7 listopada 2011 r., stosownie do art. 98 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 października 2011 r. w sprawie zwołania pierwszego posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M. P. Nr 95, poz. 960), zakończyła się VI kadencja Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, na skutek czego wygasły mandaty posłów tej kadencji.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego [*vide* – postanowienia Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 2 czerwca 1993 r. w sprawie o sygn. U. 4/93, OTK z 1993 r., cz. II, poz. 21, z dnia 12 listopada 1997 r. w sprawie o sygn. K. 21/97, OTK ZU z 1997 r. Nr 3-4, poz. 58, z dnia 8 listopada 2005 r. w sprawie o sygn. K 3/04, OTK ZU(A) z 2005 r. Nr 10, poz. 121] zakończenie kadencji Sejmu i Senatu powoduje utratę uprawnienia Wnioskodawców do występowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Utrata uprawnienia Wnioskodawców nie pozwala na merytoryczne rozpoznanie sprawy.

W tej sytuacji, uzasadniony jest wniosek o umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, z uwagi na niedopuszczalność orzekania.

Z powyższych względów, przedstawiam stanowisko jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Hermand
Zastępca Prokuratora Generalnego